

**KOMENTÁŘ TŘETÍ:
TYRANIE ČÍNSKÉ
KOMUNISTICKÉ STRANY**

ÚVOD

Když mluvíme o tyranii, většina Číňanů si vzpomene na Čchin Š' Chuanga (259–210 př. n. l.), prvního císaře dynastie Čchin, za jehož represivní vlády se pálily filozofické knihy a kdy byli zaživa pochováni konfuciánští učenci. Kruté zacházení s lidmi vycházelo z Čchin Š' Chuangovy taktiky „využít pro své panování všechny zdroje pod nebesy“¹. Svou vládu opřel o čtyři hlavní body: nepřiměřeně vysoké daně, plýtvání lidskými zdroji na megalomanské projekty (které ho měly proslavit), surové mučení podle krutých zákonů a ovládnutí lidských myslí zamezováním svobody myšlení a projevu, pálením knih anebo dokonce pohrbíváním učenců zaživa. Za vlády Čchin Š' Chuanga měla Čína deset milionů obyvatel; z nich císař odvedl více než dva miliony na nucené práce. Čchin Š' Chuang přenesl své kruté zákony do intelektuální sféry prostřednictvím zákazu svobody myšlení v obrovském rozsahu. Během jeho vlády byly zabity tisíce konfuciánských učenců a úředníků, kteří kritizovali vládu.

Dnes je násilí a zneužívání lidí, praktikované Čínskou komunistickou stranou (ČKS), ještě tvrdší než za časů tyranské dynastie Čchin. Většina lidí ví, že filozofie strany je filozofií „boje“. Mao Ce-tung, první vůdce komunistické strany od založení Čínské lidové republiky, to prohlásil velice jasně: „To, co udělal Čchin Š' Chuang, nebylo nic významného. On zaživa pochoval 460 intelektuálů, ale my jsme jich pochovali 46 000. Jsou lidé, kteří vládu Čchin Š' Chuanga a nás označují za diktaturu, a my to přijímáme. Je to tak.“²

Podívejme se na tíživých pětapadesát let Číny pod vládou Čínské komunistické strany. Od chvíle, kdy převzala moc, páchala třídní genocidu a pomocí politiky násilné revoluce dosadila svou vládu teroru. Aby potlačila všechny názory odlišné od komunistické vize, zabíjela lidi a vymývala jim mozky. Organizovala jedno politické hnutí za druhým, aby sebe sama vykreslila jako neomylnou a podobnou božstvu. Následovala svou politiku třídního boje a násilné revoluce – vražděním a podlémy úskoky se zbavovala disidentů a opozičních sociálních skupin, čímž přinutila všechny Číňany, aby se stali poslušnými sluhý její tyranické vlády.

1 Z „Ročenky jídla a komodit“ v *Historii rané dynastie Chan (Chan Šu)*.

2 Z knihy *Orientální kultura* autora Čchien Po-čchenga.

I. POZEMKOVÁ REFORMA – ODSTRANĚNÍ TŘÍDY VELKOSTATKÁŘŮ

Sotva tři měsíce po založení komunistické Číny vyhlásila ČKS úmysl odstranit třídu velkostatkářů (jako jeden z bodů svého celonárodního programu pozemkové reformy). Stranickým sloganem „půdu rolníkům“ podpořila zjištění u těch rolníků, kteří nevladli půdu, povzbuzovala je, aby si násilím brali cizí majetek a nevladli si morálních důsledků svých činů. Nemajetní rolníci byli dokonce vyzýváni k boji s těmi, kteří půdu vlastnili. Tato kampaň, která vyvrcholila zničením třídy velkostatkářů, začala rozdělením venkovské populace do sociálních kategorií. Dvacet milionů venkovanů po celé zemi bylo označeno za „bohaté velkostatkáře“, „reakcionáře“ nebo „zlé elementy“. Tito noví „vyvrhelové“ čelili diskriminaci, ponížování a ztrátě všech občanských práv. Spolu s tím, jak se program pozemkové reformy rozšiřoval do vzdálenějších oblastí a do vesnic s etnickými menšinami, pronikala do všech koutů země také organizace Čínské komunistické strany. Stranické výbory a pobočky byly zřizovány na úrovni měst a obcí. Staly se „hláskou troubou“ instrukcí Ústředního výboru Čínské komunistické strany, stály v první linii třídních bojů a podněcovaly rolníky, aby povstali proti svým velkostatkářům. Během tohoto hnutí zemřelo téměř 100 000 statkářů. V některých oblastech pozabíjeli rolníci pod vedením Čínské komunistické strany celé statkářské rodiny, bez ohledu na pohlaví či věk – šlo o to, úplně tuto třídu vyhladit.

Mezitím strana zahájila první vlnu propagandy a prohlašovala, že „vůdce Mao je velký spasitel lidu“ a že „pouze Čínská komunistická strana může Čínu spasit“. Během pozemkové reformy získali nemajetní rolníci bez velkého úsilí vše, co chtěli. Chudí rolníci připisovali straně zásluhu za zlepšení svých životních podmínek, a tak přijali propagandu strany, která tvrdila, že pracuje v zájmu lidí.

Co se týče nových majitelů snadno nabytých pozemků, dobré časy „půdy rolníkům“ netrvaly dlouho. V průběhu dvou let přišla strana s početnými omezeními a praktikami, jako byly skupiny vzájemné pomoci, základní družstva, pokročilá družstva a lidové samosprávy. Sloganem kritizujícím „ženy se svázanými nohama“ – tedy ty s pomalejším tempem – strana rolníky hnala a rok za rokem neustále tlačila k rychlému splynutí se socialismem. Obilí, vlna a olej byly začleněny do jednotného celonárod-

ního systému nákupu a prodeje, takže tyto hlavní zemědělské produkty byly vyloučeny z obchodního řetězce. Navíc Čínská komunistická strana ustavila registrační systém bydlišť, který rolníkům zakazoval odejít do města za prací nebo za bydlením. Ti, kteří měli své bydliště registrováno na venkově, neměli dovoleno kupovat obilí ve státních obchodech a jejich děti měly zákaz vzdělávat se ve městech. Děti rolníků se mohly stát jediné rolníky, a tak bylo 360 milionů vesničanů na počátku padesátých let odsunuto na druhou kolej.

Začátkem roku 1978, v období prvních pěti let po nahrazení systému společného bydlení systémem smluvních domácností, se příjem rolníků o něco zvýšil a jejich společenské postavení se o trochu zlepšilo. Tento skromný přínos se zanedlouho vytratil kvůli zkorumpovaným venkovským úředníkům a cenové nerovnováze mezi zemědělskými a průmyslovými výrobky. V důsledku toho kleslo dnešních 900 milionů rolníků opět do veliké chudoby, zatímco zbytek Číny dosáhl díky ekonomickým reformám vyšší životní úrovně. Rozdíl mezi platy městské a venkovské populace se drasticky zvětšil a stále roste. Vynořili se noví velkostatkáři a bohatí rolníci, aby nahradili ty, kteří byli odstraněni během programu pozemkové reformy. Údaje, které poskytla tisková agentura Sin-chua, tlumočící postoj komunistické vlády, naznačují, že od roku 1977 „příjem rolníků v hlavních obilných oblastech a ve většině venkovských domácností zůstal nezměněný a v některých případech dokonce poklesl“. Poměr mezi příjmy ve městě a na vesnici se zvětšil z 1,8 : 1 v polovině osmdesátých let na 3,1 : 1 dnes.

II. REFORMY V PRŮMYSLU A OBCHODU – ODSTRANĚNÍ TŘÍDY KAPITALISTŮ

Domácí kapitalistická (buržoazní) třída, tedy třída lidí, kteří vlastnili kapitálové investice a sídlili ve městech, byla během vlády Čínské komunistické strany také odsouzena ke zničení. Při reformě čínského průmyslu a obchodu strana tvrdila, že kapitalistická a dělnická třída jsou povahově odlišné: první z nich je vykořisťovatelskou třídou, zatímco druhá nevykořisťuje. Podle této logiky byla kapitalistická třída zrozena, aby vykořisťovala, a nepřestane s tím, dokud se nerozpadne; může být pouze odstraně-

na, ne však reformována. Tato idea byla východiskem stranických praktik zabíjení a vymývání mozků, kterými byli „transformováni“ kapitalisté a obchodníci.

Kapitalisté mohli prosperovat, pokud „šli s dobou“, v opačném případě museli zemřít. Když se vzdali svého majetku ve prospěch státu a podporovali stranu, byli považováni jen za druhořadý problém. Ale jakmile nesouhlasili s postupem strany nebo si stěžovali, byli označeni za reakcionáře a stali se terčem drakonického diktátorství.

Po těchto reformách následovala vláda teroru, během níž se všichni kapitalisté a obchodníci vzdali svého majetku. Mnozí z nich nedokázali snést ponižování, kterému museli čelit, a spáchali sebevraždu. Čchen I, starosta Šanghaje, se každý den ptal: „Kolikpak jsme dnes měli parašutistů?“ – myslel tím, kolik kapitalistů spáchalo sebevraždu skokem z výškové budovy. Tak během několika let komunistická strana zlikvidovala v Číně soukromé vlastnictví.

V průběhu programů pozemkové a obchodní reformy ČKS zahájila mnohá masivní hnutí, během nichž pronásledovala čínský lid. Mezi ně patřilo potlačení „kontrarevolucionářů“, dále kampaně na „reformu myšlení“, čistka antikomunistické skupiny vedené Kao Kangem a Žao Šu-šim a vyšetřování „kontrarevoluční“ skupiny Chu Fenga³. V letech 1951 a 1952 strana iniciovala „Kampaň proti třem zlům“ a „Kampaň proti pěti zlům“ s cílem „odstranit korupci, plýtvání a byrokracii uvnitř strany, vlády, armády a masových organizací“. Ve skutečnosti byla tato hnutí záminkou k brutálnímu pronásledování bezpočtu nevinných lidí.

Čínská komunistická strana měla úplnou kontrolu nad vládními zdroji a v každém z politických hnutí je plně využila. Ve všem spolupracovala se stranickými výbory a pobočkami. Určila vždy tři straníky, ti vytvořili malou bojovou sílu a tyto bojůvky pak pronikaly do všech vesnic a čtvrtí. Byly všudypřítomné a nezůstal po nich kámen na kameni. Hluboko zakořeněná síť kontroly byla dědictvím války Čínské komunistické strany s Japonskem a s Kuomintangem (Národní stranou) a hrála od té doby

3 Kao Kang a Žao Šu-š byli členové Ústředního výboru ČKS. Po neúspěšném vstupu do mocenského zápasu v roce 1954 byli obviněni ze spiknutí, kterým údajně chtěli rozdělit stranu, a následně ze strany vyloučeni. Chu Feng, vzdělanec a literární kritik, se stavěl proti politice doktrinářské literatury v ČKS. Byl vyloučen ze strany v roce 1955 a uvězněn na 14 let.

klíčovou úlohu v pozdějších politických hnutích, včetně dnešního pronásledování jejich vlastních lidí.

III. TVRDÝ ZÁKROK PROTI NÁBOŽENSKÝM SKUPINÁM

Mezi další zvěrstva, kterých se Čínská komunistická strana dopustila, patřilo nelidské potlačení náboženství a úplný zákaz všech mimovládních skupin, který nastal po založení Čínské lidové republiky. V roce 1950 dala strana pokyn svým regionálním vládám, aby zakázaly všechna neoficiální náboženská vyznání a tajné společnosti. ČKS prohlásila, že tyto „feudální“ ilegální skupiny jsou nástroji velkostatkářů, bohatých rolníků, zpátečníků a zvláštních agentů Národní strany. Při celostátním zákroku vláda zmobilizovala třídy, kterým důvěřovala, aby označily a pronásledovaly členy náboženských skupin. Do ničení „pověřivých skupin“ – komunit křesťanů, katolíků, taoistů a buddhistů – byly přímo zapojeny různé vládní úrovně. Všem členům církví, chrámů a náboženských skupin bylo nařízeno, aby se zaregistrovali ve vládních organizacích a vyjádřili lítost nad svými neoficiálními aktivitami. Odmítnutí znamenalo tvrdý trest. V roce 1951 vláda formálně zveřejnila nařízení, které hrozilo doživotním vězením nebo smrtí všem, kteří by pokračovali ve svých aktivitách v neoficiálních skupinách.

Toto hnutí proti náboženským skupinám perzekvovalo mnoho dobrosrdečných a pokojných věřících. Neúplné statistiky naznačují, že komunistická strana v padesátých letech pronásledovala a odsoudila k trestu smrti přinejmenším tři miliony věřících lidí a členů neoficiálních náboženských skupin. Strana prohledala téměř každou domácnost v celé zemi a vyslychala skoro každého, dokonce rozbíjela sošky zpodobňující kuchyňského bůžka, kterého čínští rolníci tradičně uctívali. Popravy ještě posílily poselství strany, že komunismus je jediná legitimní ideologie a jediná uznávaná víra. Zakrátko se objevil koncept „vlasteneckých“ věřících. Skutečnost byla taková, že člověk mohl věřit v jakékoli náboženství, ale musel splnit jediné kritérium: následovat instrukce strany a uznat, že Čínská komunistická strana je nad všemi náboženstvími. Pro křesťana byla ČKS výše než křesťanský Bůh. Kdo byl buddhistou, pro toho se měla ČKS stát nejvyšším Buddhou. Muslimové zase měli ČKS vnímat jako Alláha všech Alláhů.

Když přišlo na určení žijícího Buddha v tibetském buddhismu, strana zasáhla a sama zvolila, kdo jím bude. ČKS nedávala lidem na výběr – člověk musel říkat a dělat to, co po něm žádala. Všichni věřící byli přinuceni plnit cíle strany a své víry se držet pouze formálně. Jinak se ihned stali terčem tvrdé diktatury.

Podle zprávy časopisu *Humanity and Human Rights (Lidskost a lidská práva)* provedlo 20 000 křesťanů průzkum mezi 560 000 křesťany v domácích církvích 207 měst ve 22 čínských provinciích. Průzkumem se zjistilo, že mezi těmi, kteří chodili do kostela, bylo 130 000 lidí pod vládním dohledem. Do roku 1957 zabila Čínská komunistická strana více než 11 000 náboženských stoupců a mnohem více jich svévolně zatkla nebo pokutovala. Odstraněním třídy velkostatkářů a kapitalistů a pronásledováním velkého počtu pokojných a zákony dodržujících věřících dosáhla Čínská komunistická strana toho, že se komunismus stal všeobjímajícím náboženstvím Číny.

IV. ANTIPRAVICOVÉ HNUTÍ – CELONÁRODNÍ VYMÝVÁNÍ MOZKŮ

V roce 1956 zformovala skupina maďarských intelektuálů Petöfiho kroužek, který kritizoval maďarskou vládu a účastnil se různých diskusních fór a debat. Tato skupina podnítila v Maďarsku celonárodní revoluci, která byla téhož roku rozdracena sovětskými vojsky. Mao Ce-tung si z této události vzal ponaučení. V roce 1957 svolal čínské intelektuály a jiné nekomunisty, aby „pomohli Čínské komunistické straně se napravit“. Toto hnutí známé pod názvem „Hnutí sta květů“ následovalo slogan „Ať sto květů rozkvete a sto myšlenkových škol zápasí“. Jeho cílem bylo „vylákat protikomunistické elementy, které žijí mezi lidmi“. V dopise venkovským stranickým šéfům z roku 1957 hovořil Mao o svém záměru „vylákat hady z jejich děr“ tím, že je nechá volně šířit názory, které měly pomoci „napravit stranu“.

Tehdejší slogany povzbuzovaly lidi, aby promluvíli, a zároveň jim slibovaly, že za to nebudou žádné postihy: strana nebude nikoho „tahat za culíky, bít holí“, nebude „nasazovat čepce a dodatečně vyrovnávat účty“⁴.

4 „Tahat za culíky“ znamená příliš kritizovat něčí nedostatky; „bít holí“ znamená

Strana vzápětí iniciovala „antipravivové“ hnutí a 540 tisíc lidí, kteří se odvážili promluvit, bylo označeno za „pravičáky“. 270 tisíc z nich ztratilo práci ve státní správě a 230 tisíc bylo označeno za „nástroje pravičáků“ nebo „antisocialistické elementy“. Mao svou politickou lstí povzbudil ty, kteří měli pro režim nepohodlné názory, aby promluvili, obvinil je z uměle vykonstruovaných zločinů a pak je uvěznil bez jakéhokoli soudního procesu. Zatímco na ně vytrvale útočil, prohlašoval, že je vlastně zachraňuje.

Jaké tedy byly ty „zpátečnické“ názory, které mnohým pravivým stoupencům a antikomunistům přinesly téměř třicetiletý exil v dalekých končinách země? Tři hlavní „zpátečnické teorie“, které byly v té době cílem intenzivních útoků, se skládaly z několika projevů Luo Lung-ťiho, Čang Po-ťuna a Chu An-pchinga. Co vlastně hlásaly?

Luo navrhoval, aby se ze zástupců Čínské komunistické strany a různých „demokratických“ stran vytvořily komise na přezkoumání chyb, které se staly během „Kampaně proti třem zlům“ a „Kampaně proti pěti zlům“ a během hnutí na vymýcení reakcionářů. Státní rada často předkládala témata k jednání Politickému poradnímu výboru a Lidovému kongresu; Čang proto navrhoval, aby byly tyto instituce zahrnuty do procesu přijímání rozhodnutí.

Chu navrhoval, že najdou-li se schopní a tvořiví nestraníci se smyslem pro zodpovědnost, není nutné dosazovat na místa vedoucích malých či velkých pracovních skupin komunisty. Také řekl, že není potřeba, aby se všechno, ať velké nebo malé, dělalo jenom a pouze způsobem, který navrhli členové strany. Všichni tři vyjádřili ochotu následovat Čínskou komunistickou stranu a žádný z jejich návrhů nepřekročil hranice vytyčené slavnými slovy spisovatele a kritika Lu Süna (1881–1936): „Můj mistře, vaše roucho se ušpinilo. Prosím, vysvěčte si je, já vám je vyčistím.“ Stejně jako Lu Sünova slova – i jejich proslovy vyjadřovaly poslušnost, poddajnost a úctu.

Žádný z odsouzených pravivých stoupenců nenavrhoval, aby byla Čínská komunistická strana zavržena; nabízeli jen konstruktivní kritiku. Avšak právě kvůli těmto návrhům ztratily desetitisíce lidí svoji svobodu.

trestat někoho fyzicky nebo psychicky; „nasadit čepce“ znamená dát někomu negativní nálepkou; „dodatečně vyrovnat účet“ znamená pomstít se později.

Následovala další hnutí, jako např. „odevzdání se straně“, odhalování zastánců tvrdé linie, nové hnutí „kampaně proti třem zlům“, odsun intelektuálů na venkov, kde byli nuceni tvrdě manuálně pracovat, a zatýkáni pravicových stoupců, kteří unikli v prvním kole. Kdo nesouhlasil (byť jen s vedoucím pracoviště), byl označen za antikomunistu. Čínská komunistická strana takové lidi podrobovala neustálé kritice nebo je posílala do pracovního tábora na převýchovu. Někdy strana přesídlila celé rodiny na venkov nebo zakázala jejich dětem jít na vysokou školu či do armády. Tito lidé se nemohli ucházet o práci v oblasti, kde žili, ztratili jistotu zaměstnání a výhody lékařské péče. Byli zařazeni do rolnické třídy a stali se vyvrheli dokonce i mezi nižší třídou občanů.

Po pronásledování intelektuálů si někteří učenci vyvinuli osobnost se dvěma tvářemi. Úzce následovali „Rudé slunce“ (tedy Maa) a stali se „dvorními intelektuály“, kteří udělali cokoli, co jim Čínská komunistická strana řekla. Jiní se zase distancovali od politických záležitostí. Ti čínští vzdělanci, kteří měli pocit zodpovědnosti k národu, byli od té doby jednou provždy umlčeni.

V. VELKÝ SKOK VPŘED – LŽI POMÁHAJÍ ZKOUŠET LOAJALITU LIDÍ

Po antipravicovém hnutí se Čína začala obávat objektivní reality. Každý byl zapojen do naslouchání lžím, jejich šíření, vytváření smyšlených příběhů a zakrývání pravdy pomocí fám. „Velký skok vpřed“ byl celonárodním cvičením ve lhaní. Lidé v celé zemi prováděli pod přízračným vedením komunistické strany množství absurdních věcí. V této kampani lží a nesmyslných činů nakazila Čínská komunistická strana svou zlou energií bohatý duchovní svět čínských lidí. Mnoho z nich tehdy zpívalo píseň propagující „Velký skok vpřed“: „Jsem Velký jadeitový císař, jsem Dračí král, dokážu pohnout horami a řekami, už přicházím.“ Rok co rok byly vyhlašovány plány, jako „dosáhnout v produkci obilí výnosu 75 000 kg z každého hektaru“, „zdvojnásobení produkce oceli“ a „překonáme Velkou Británii za 10 let a USA za 15 let“. Jejich výsledkem byl obrovský celonárodní hladomor, při kterém přišly o život miliony lidí.

Během plenárního zasedání v Lu-šanu v roce 1959 se všichni účastníci shodli na tom, že názor generála Pcheng Te-chuaj⁵ je správný a že Velký skok vpřed iniciovaný Mao Ce-tungem byl nerozumný. Ale nikdo se neodvážil nic říci. Rozhodnutí podpořit či nepodpořit jakýkoli postup, se kterým přišel Mao, se stalo dělicí čarou mezi loajálním člověkem a zrádcem, jinými slovy – mezi životem a smrtí. V dávné historii Čao Kao⁶ tvrdil, že jelen je kůň. Ve skutečnosti uměl rozeznat jelena od koně, ale záměrně udělal chybu, aby vyzkoušel veřejné mínění. Výsledkem zasedání v Lu-šanu bylo, že dokonce i Pcheng Te-chuaj byl přinucen podepsat usnesení, kterým sám sebe odsoudil a vyloučil z ústředí vlády. Podobně v pozdějších letech kulturní revoluce byl Teng Siao-pching přinucen, aby se zaručil, že nikdy nebude protestovat proti rozhodnutí vlády svrhnout ho z jeho pozic.

Lidé se obvykle učí ze svých chyb a zkušeností. Avšak Čínská komunistická strana cenzurovala média, takže lidé neměli možnost poučit se z politických chyb čínské vlády. Byli ovlivněni a jejich schopnost kriticky myslet se oslabil. Během politických hnutí znala každá generace jen stanovisko vlády a o opozičních myšlenkových proudech nevěděla nic. Proto se nová hnutí hodnotila na základě velmi omezené znalosti historie. Čínská komunistická strana se vždy spoléhala na cenzuru, s jejíž pomocí držela lidi v nevědomosti.

5 Pcheng Te-chuaj (1898–1974): čínský komunistický generál a politický vůdce. Pcheng byl náčelníkem v korejské válce, vicepremiérem Státní rady, členem politbyra a ministrem obrany v letech 1954–1959. Byl odstraněn z oficiálních úřadů poté, co nesouhlasil s Maovými levicovými přístupy na stranickém plenárním zasedání v Lu-šanu v roce 1959.

6 Čao Kao (?–210 př. n. l.): hlavní eunuch během dynastie Čchin. V roce 210 př. n. l. po smrti císaře Čchin Š' Chuanga, Čao Kao, premiér Li Si a císařův druhý syn Chu Chaj následovali vůli císaře, ustanovili Chu Chaje novým císařem a přikázali korunnému princovi Fu Su, aby spáchal sebevraždu. Později se konflikty mezi Čao Kaem a Chu Chajem vyostřily. Čao přivedl na královský dvůr jelena a prohlásil, že je to kůň. Jen málo úředníků se odvážilo nesouhlasit a řeklo, že je to jelen. Čao Kao věřil tomu, že tito úředníci jsou proti němu, a odstranil je z vlády.

VI. KULTURNÍ REVOLUCE – OBRÁCENÍ SVĚTA VZHŮRU NOHAMA

Nelze diskutovat o podmanění Číny démonem Čínské komunistické strany, aniž bychom zmínili kulturní revoluci. V roce 1966 se v Číně objevila nová vlna násilí; rudý teror se vymkl kontrole a rozšířil se do každého koutu země. Spisovatel Čchin Mu popisuje kulturní revoluci neutěšenými slovy:

„Byla to skutečně příšerná pohroma: [ČKS] uvěznila miliony lidí kvůli jejich vztahu k určitému členu rodiny, miliony jich zabila, rozbila rodiny a z dětí udělala lotry a chuligány, páčila knihy, bourala starodávne stavby a ničila i místa důstojného odpočinku dávných osvícenců, čímž se ve jménu revoluce dopustila všech možných zločinů.“

Konzervativní odhady tvrdí, že během kulturní revoluce přišlo v Číně o život nepřírozenou smrtí asi 7,73 milionu lidí.

Lidé se často mylně domnívají, že násilí a zabíjení během kulturní revoluce se dělo převážně v průběhu rebelských povstání a že to byly Rudé gardy a rebelové, kdo zabíjel. Tisíce oficiálně vydaných oblastních ročenek nicméně naznačují, že počet nepřírozených úmrtí během kulturní revoluce nebyl nejvyšší v roce 1966, kdy Rudé gardy kontrolovaly většinu vládních organizací, ani v roce 1967, kdy vzbouřenci bojovali v různých ozbrojených skupinách, ale v roce 1968, kdy Mao opět získal kontrolu nad zemí pomocí „revolučních výborů“. V těchto nechvalně proslulých případech byli vrahy často vojenští hodnostáři, vojáci, ozbrojení milicionáři a členové strany na všech vládních úrovních.

Následující příklady ilustrují, že násilí během kulturní revoluce bylo politikou strany a vlády, nikoli jen občasným výstřelkem v chování Rudých gard. Čínská komunistická strana zakrývala svou aktivní účast v podněcování násilí a skutečnost, že její vůdci a vládní úředníci se podíleli na páchání zločinů.

V srpnu 1966 vykázaly Rudé gardy z Pekingu všechny, kteří byli v předcházejících hnutích zařazeni mezi „velkostatkáře, bohaté rolníky, reakcionáře, zlé elementy a pravičáky“ – byli do jednoho posláni na venkov. Neúplné oficiální statistiky uvádějí, že bylo prohledáno 33 695 domů a že 85 196 obyvatel Pekingu bylo vykázáno z města do vesnic, odkud pocházeli jejich předkové. Rudé gardy uplatňovaly tento postup v celé zemi

a přesunuly na venkov více než 400 tisíc obyvatel měst. Dokonce i vysoce postavení úředníci (původem z rodin bohatých statkářů) čelili odsunu do exilu.

Ve skutečnosti ČKS plánovala tuto kampaň přesunů ještě před tím, než kulturní revoluce začala. Bývalý starosta Pekingu Pcheng Čen vyhlásil, že „obyvatelé Pekingu by měli být ideologicky tak čistí jako „skleněné tabule a křišťály“. V praxi to znamenalo, že všichni občané se špatným politickým zařazením (tzn., že oni nebo jejich rodiče byli označeni za „velkostatkáře, bohaté rolníky, zpátečníky, zlé elementy nebo pravičáky“) byli z města vyhnáni. V květnu 1966 Mao přikázal svým podřízeným, aby „chránili kapitál“, a zřídil „tým pro práci s kapitálem“, který vedli Jie Ťi-en-jing, Jang Čcheng-wu a Sie Fu-č'. Jedním z úkolů týmu bylo vykázat z města prostřednictvím policie lidi se špatným „třídním původem“.

Pohled do pozadí událostí nám umožňuje vyjasnit, proč vláda a policie nezasáhly proti Rudým gardám, ale naopak je podporovaly v prohledávání domů a vyhnání více než dvou procent obyvatel Pekingu z města. Ministr veřejné bezpečnosti Sie Fu-č' vyžadoval, aby policie nezasahovala do akcí Rudých gard, ale aby jim poskytovala rady a informace. Vláda jednoduše použila Rudé gardy, aby uskutečnila plánovanou akci, a pak se rozhodla se jich zbavit. Někteří jejich členové byli na konci roku 1966 označeni za kontrarevolucionáře a uvězněni, jiní byli posláni na venkov, aby se tam „reformovali prací“. Státní rada nakonec vydala přímá nařízení vedoucí k potlačení Rudých gard.

Poté, co byli občané Pekingu se špatným politickým zařazením násilně odsunuti na vesnici, čelili zde ještě intenzivnějšímu pronásledování. 26. srpna 1966 přednesl Sie Fu-č' svůj projev na pracovním setkání policejního úřadu v Ta-singu. Přikázal policii, aby asistovala Rudým gardám při prohledávání domů „pěti černých tříd“ a aby jim poskytla rady a informace, potřebné k jejich přepadávání. Neblaze proslulý masakr v Ta-singu⁷ začal na přímý rozkaz policejního oddělení; organizátory byli ředitel a stranický tajem-

⁷ Masakr v Ta-singu se odehrál v srpnu 1966 během výměny stranických vůdců v Pekingu. V té době ministr veřejné bezpečnosti Sie Fu-č' pronesl projev na setkání s Úřadem veřejné bezpečnosti v Pekingu týkající se nezasahování do útoků Rudých gard proti „pěti černým třídám“. Tento projev byl zanedlouho přednesen na schůzi Stálé komise Úřadu veřejné bezpečnosti v Ta-singu. Po schůzi Úřad veřejné bezpečnosti v Ta-singu okamžitě zareagoval a vytvořil plán na podnícení mas v Ta-singu na zabití „pěti černých tříd“.

ník policejního oddělení, přičemž samotné vraždění prováděli milicionáři, kteří neušetrili ani děti.

Mnozí lidé byli za své „vzorné chování“ během vraždění lidí přijati do Čínské komunistické strany. Na základě nekompletních statistik provincie Kuang-si se zabíjení zúčastnilo asi 50 000 členů strany. Více než 9 000 z nich bylo přijato do strany krátce poté, co někoho zabili. Více než 20 000 spáchalo vraždu potom, co byli do strany přijati, a přes 19 000 se nějakým způsobem na vraždění podílelo.

Během kulturní revoluce byla teorie tříd použita i při bití. Špatní si zasloužili, aby je dobří zbili. Pro špatného člověka bylo ctí zbit jiného špatného člověka. Pokud dobrý člověk zbil jiného dobrého člověka, šlo o nedorozumění. Tato teorie, s kterou přišel Mao, se rozšířila uvnitř povstaleckých hnutí. Násilí a zabíjení se rozšířilo jako výsledek smýšlení, že nepřátelé třídního boje si zaslouží jakékoli násilí.

Od 13. srpna do 7. října 1967 povraždili milicionáři z oblasti Tao provincie Chu-nan místní členy „pěti černých tříd“ a organizace „Siangfianský vítr a hrom“. Vraždění trvalo 66 dní, během nichž bylo zabito více než 4 519 lidí v 2 778 domácnostech 36 samosprávných obcí v deseti okresech. V celé prefektuře bylo zavražděno celkem 9 093 lidí, z nichž 38 % bylo z „pěti černých tříd“ a 44 % tvořily jejich děti. Nejstarší oběti bylo 78 let, nejmladší 10 dní.

Toto je jenom jeden případ, který se odehrál během kulturní revoluce v jedné malé oblasti. Začátkem roku 1968 byl ve Vnitřním Mongolsku zřízen „revoluční výbor“, který v rámci třídního boje a vykonstruované očisty „Lidové revoluční strany Vnitřního Mongolska“ zabil více než 350 000 lidí. V roce 1968 se desítky tisíc lidí v provincii Kuang-si zúčastnily masového vraždění členů vzbouřenecké „Organizace 4,22“, při kterém bylo zabito 110 000 občanů.

Tyto případy dokazují, že obrovské zločiny kulturní revoluce se odehrávaly za přímé podpory a z vůle vůdců strany, kteří využívali a schvalovali násilí, aby mohli pronásledovat a zabíjet své spoluobčany.

Během pozemkové reformy použila Čínská komunistická strana rolníky, aby svrhli velkostatkáře a získali tak půdu, během průmyslové a obchodní reformy potřebovala dělnickou třídu, aby svrhla kapitalisty a získala pro stranu majetek, a během antipravicového hnutí zase odstranila všechny intelektuály, kteří měli jiné názory. Tento boj, podnícený mezi lidmi v průbě-

hu kulturní revoluce, ukazuje, že strana na žádnou třídu nespolehala. Ať už jste sloužil straně jako dělník nebo rolník, pokud jste měl jiné názory než strana, váš život byl okamžitě v nebezpečí. Takže o co vlastně šlo?

Cílem bylo zavést komunismus jako jediné všezahrnující náboženství s absolutní kontrolou nejen těla, ale i myšlení.

Kulturní revoluce vynesla kult Čínské komunistické strany a Mao Ce-tunga až na vrchol. Maova teorie vládla všemu a vize jediného člověka byla implantována do myslí desítek milionů lidí. Kulturní revoluce jako událost neměla obdoby, bylo pro ni typické, že lidem záměrně nevymezovala, co by se nemělo dělat. Namísto toho zdůrazňovala, co se může dělat a jak. Cokoli mimo tyto hranice se dělat nesmělo a bylo zakázáno o tom vůbec uvažovat.

Během kulturní revoluce všichni vykonávali náboženský rituál – ráno žádali stranu o instrukce a večer jí skládali účty ze svých skutků. Bylo povinností několikrát denně pozdravit předsedu Maa a popřát mu bezmeznou dlouhověkost. Téměř každý gramotný člověk zažil psaní sebekritických a „myšlenkových“ prohlášení. Maovy citáty, např.: „Zuřivě bojovat proti každé sobecké myšlence“ a „Vykonávat příkazy bez ohledu na to, zda rozumím jejich cíli, pochopím ho později v průběhu jejich vykonávání“, byly opakovány stále dokola.

Jen jeden „bůh“ (Mao) byl uctíván, jen jeden druh „posvátné knihy“ (Maova učení) mohl být studován. Později se proces „zbožštění“ rozvinul do stavu, kdy si lidé nemohli koupit jídlo bez toho, aby zarecitovali Maův citát nebo mu poslali pozdrav. Při nákupu, cestování v autobuse nebo telefonování musel člověk uvést jeden z Maových citátů, dokonce i když nesouvisel s danou situací. Při těchto rituálních proslovech se lidé chovali buď fanaticky, nebo cynicky, ale každý už byl pod kontrolou komunistického démona. Lži, tolerování lži a spoléhání se na lži se stalo součástí života Číňanů.

VII. ÉRA EKONOMICKÝCH REFORM – NÁSILÍ POKRAČUJE

Kulturní revoluce byla obdobím krveprolití, zabíjení, křivd, ztráty svědomí a překroucením správného a nesprávného. Po skončení kulturní re-

voluce se šestkrát za sebou měnily státní transparenty, když Čínská komunistická strana a její vláda vyměnila šest vůdců během dvaceti let. Do Číny se vrátilo soukromé vlastnictví, rozdíl mezi životní úrovní ve městech a na venkově vzrostly, dramaticky se zvětšila oblast pouště, řeky vysychají a rozšířila se prostituce a užívání drog. Všechny zločiny, proti kterým komunistická strana bojovala, jsou nyní opět povoleny.

Nemilosrdnost strany, její nevyzpytatelná povaha, zločinnost a schopnost ničit celou zem vzrostly. Při masakru na náměstí Tchien-an-men strana zmobilizovala armádu a vojáci v tancích zabíjeli protestující studenty. Kruté pronásledování namířené proti praktikujícím Falun Gongu je ještě horší. V říjnu 2004 zmobilizovala vláda 1 600 policistů, aby zakročili při rolnických protestech ve městě Jü-lin v provincii Ša-an-si. Mnoho účastníků těchto protestů proti zabírání půdy bylo zatčeno, 50 z nich bylo zastřeleno. Politická moc čínské vlády je stále založena na stranické filozofii zápasu a prosazuje násilí. Dnes je ještě zákeřnější než kdykoli předtím.

TVORBA ZÁKONŮ

Čínská komunistická strana nikdy nepřestala vytvářet konflikty mezi lidmi. Odsoudila velký počet občanů jenom proto, že nesli nálepky „zpátečníků, antisocialistů, zlých elementů a členů ďábelských kultů“. Totalitní povaha strany způsobuje konflikty se všemi ostatními skupinami a organizacemi. Ve jménu „udržování společenského řádu a stability“ strana neustále mění nařízení, zákony a omezení a pronásleduje jako zpátečníky všechny, kteří s její vládou nesouhlasí.

V červenci 1999 učinil Ťiang Ce-min (proti vůli většiny členů politbyra) osobní rozhodnutí, že do tří měsíců odstraní Falun Gong. Zemi opět zahltily pomluvy a lži. Poté co Ťiang Ce-min v rozhovoru pro francouzský list *Le Figaro* označil Falun Gong za „zlý kult“, čínští propagandisté rychle následovali jeho příklad a vydali články, kterými vyvíjeli nátlak na všechny lidi v zemi, aby se obrátili proti Falun Gongu. Nakonec byl Národní lidový kongres donucen ke schválení „rozhodnutí“, které se týkalo zlých kultů; krátce nato Nejvyšší lidový soud a Nejvyšší lidová prokuratura společně vydaly „vysvětlení“ k „rozhodnutí“.

22. července 1999 publikovala tisková agentura Sin-chua projevy vůdců Organizačního oddělení a Oddělení propagandy Čínské komunistické

ké strany, kteří veřejně podpořili Ťiangovo pronásledování Falun Gongu. Číňané byli do tohoto pronásledování zapleteni jen z rozhodnutí strany; mohou pouze poslouchat příkazy a neodvažují se vznést námitky.

V průběhu následujících pěti let vláda použila čtvrtinu finančních zdrojů země na pronásledování Falun Gongu. Každý člověk musel projít zkouškou. Kdo se přiznal k praktikování Falun Gongu a odmítl se ho vzdát, ztratil zaměstnání a byl odsouzen k nuceným pracím. Praktikující neudělali nic špatného – nestavěli se proti vládě, jen věřili v pravdivost, soucit a snášenlivost. Přesto jich byly stovky tisíc uvězněny. I když se čínský režim snaží zabránit zveřejnění těchto informací, více než 1 143 rodin⁸ potvrdilo, že jejich příbuzní byli umučeni. Počet nepotvrzených úmrtí je daleko vyšší.

ZPRAVODAJSTVÍ

15. října 2004 oznámil hongkongský deník *Wen Wej-pchao*, že čínský satelit spadl při návratu na Zem na dům Chuo Ťi-jüa v okrese Pcheng-laj, v provincii S'čchuan, oblasti Ta-jin. Zpráva citovala vedoucího vládního úřadu oblasti Ta-jin, Aj Jü-čchinga, který oznámil: „Máme potvrzeno, že ‚černý meteorit‘ je satelit.“ (Aj byl jmenován zástupcem ředitele projektu sledujícího na místě návratu satelitu). Ale když o stejné události informovala agentura Sin-chua, oznámila, že šlo o dvacátý vědecko-technický satelit, který se vrátil do Číny, a neřekla ani slovo o tom, že satelit zničil dům. Toto je typický příklad, jakým způsobem pracují čínská média: řeknou pouze dobrou část zprávy a (v souladu s instrukcemi strany) tu špatnou část zatají.

Lži a pomluvy publikované v novinách a v televizi výrazným způsobem pomáhaly straně při prosazování předcházejících politických čistek. Na její příkaz všechna média v zemi prohlašovala přesně to, co strana chtěla. Když chtěla začít antipravicové hnutí, všechna média v zemi začala psát o zločinech pravicových stoupenců. Když chtěla založit lidové komuny, všechna média v zemi začala vychvalovat přednosti lidových komun. Během prvního měsíce pronásledování Falun Gongu veškerá média v hlavním vysílacím čase opakovaně pomlouvala Falun Gong, aby lidem

8 K 19. prosinci 2004.

byla vnucena lež a aby ji v mysli přijali jako pravdu. Od té doby Ťiang využíval všechna média, aby o Falun Gongu šířila lži a očerňovala jej. To zahrnovalo podněcování celonárodní nenávisti proti Falun Gongu rozšiřováním falešných zpráv o tom, jak praktikující Falun Gongu vraždili a páchali sebevraždy. Příkladem takové falešné zprávy je incident „sebeupálení“ na náměstí Tchien-an-men, který byl kritizován např. nevládní organizací International Educational Development (Mezinárodní rozvoj vzdělanosti) jako vládou zinscenovaná akce na oklamání lidí. V uplynulých pěti letech žádné čínské noviny ani televizní stanice neinformovaly o Falun Gongu pravdivě.

Čínští lidé jsou na lživé zprávy zvyklí. Dlouholetý reportér tiskové agentury Sin-chua jednou řekl: „Jak můžete věřit zprávám ze Sin-chua?“ Lidé dokonce označují čínské tiskové agentury za hlídacího psa strany. Existuje lidová píseň: „Je to pes cvičený stranou, co hlídá její dvoreček. Pokouše každého, na koho strana ukáže, a pokouše ho tolikrát, kolikrát strana chce.“

ŠKOLSTVÍ

V Číně se školství stalo dalším nástrojem k ovládnutí lidí. Původně měli ze škol vycházet intelektuálové, kteří mají vědomosti a správný úsudek. Vědomosti se vztahují k chápání informací, dat a historických událostí; úsudek se vztahuje k procesu zkoumání a schopnosti analyzovat a přehodnocovat vědomosti a povzbuzuje duchovní rozvoj. Ty, kdo měli vědomosti bez schopnosti úsudku, lidé označovali za knihomoly. Intelektuálové se správným úsudkem byli vždy v čínské historii považováni za svědomí společnosti. Avšak pod nadvládou Čínské komunistické strany je po celé zemi mnoho intelektuálů s vědomostmi, ale bez úsudku, nebo takových, kteří se neodvažují svůj úsudek vyjádřit. Vzdělávání ve školách se omezuje na to, že studenti jsou vedeni k tomu, aby nedělali věci, které strana nechce. V posledních letech začaly všechny školy vyučovat politiku a historii Čínské komunistické strany podle jednotných učebnic. Učitelé nevěřili obsahu textů, ale museli je vyučovat i proti své vůli. Studenti nevěřili textům ani svým učitelům, ale museli si pamatovat všechno, co se učili, aby prošli zkouškami. Nedávno byly do vstupních pohovorů na univerzity a střední školy zahrnuty i otázky o Falun Gongu. Když se student

odváží říci pravdu, bude okamžitě vyloučen ze školy nebo ztratí jakoukoli šanci na další vzdělání. Ve veřejném vzdělávacím systému se vlivem novin a vládních dokumentů mnoho sloganů a frází považuje za pravdu, jako např. Maovo „My prosazujeme to, co náš nepřítel odmítá, a odmítáme vše, co on podporuje“. Taková rezolutní vyhlášení mají široký negativní dopad; otrávil srdce lidí, zadusila lidskou slušnost a zničila morální principy života v míru a harmonii.

Čínské informační centrum analyzovalo v roce 2004 průzkum, který provedly internetové stránky Sina Net. Statistiky ukázaly, že 82,6 % čínské mládeže souhlasilo s tím, že člověk může během války týrat zajatce, včetně žen a dětí. Tento výsledek je alarmující. Odráží však způsob myšlení Číňanů, zejména mladé generace, které chybí základní pochopení tradičního kulturního konceptu laskavé vlády a představa univerzálního principu lidskosti.

11. září 2004 ve městě Su-čou pořežal jeden fanatický muž nožem 28 dětí. 20. září téhož roku muž v provincii Šan-tung pobodal nožem 25 žáků základní školy. Někteří učitelé základních škol nutili děti ručně vyrábět zábavnou pyrotechniku, aby tak zvýšili finanční zdroje školy. Následkem toho došlo k výbuchům, při nichž několik dětí přišlo o život.

USKUTEČŇOVÁNÍ VLÁDNÍCH NAŘÍZENÍ

Vůdci Čínské komunistické strany často používali hrozby a donucování, aby si zajistili realizaci svých nařízení. Jedním z takových prostředků byly politické slogany. Po dlouhou dobu strana používala množství hesel, která určovala kritéria pro hodnocení „politického přínosu člověka“. Během kulturní revoluce Peking za jedinou noc zalilo „rudé moře“ plakátů s nadpisy „Pryč s vládnoucími kapitalisty ve straně“. Na venkově je lidé ironicky zkrátili na „Pryč s vládnoucí stranou“.

Lesnický výbor nedávno kvůli propagaci zákona na ochranu a vysazování lesů přísně určil přesný počet sloganů, které mají být vyvěšeny, jinak by to bylo považováno za nesplnění úkolu. V důsledku toho vylepily vládní úřady na nižší úrovni množství hesel, např.: „Kdokoli zapálí kopec, půjde do vězení.“ V rámci nedávných projektů kontroly porodnosti se objevily ještě děsivější slogany, např.: „Poruší-li zákon jediný člověk, celá vesnice bude sterilizována“, „Raději další hrob než další dítě“ nebo „Jestli

se muž nedá sterilizovat, zboříme mu dům; jestli žena nepůjde na potrat, vezmeme jí krávy a zabavíme rýžová pole“. Objevily se i další slogany, které odporují lidským právům a čínské ústavě, např.: „Když nezaplatíš daně dnes, zítra budeš spát ve vězení“.

Slogan, jednoduše řečeno, je druhem reklamy, ale mnohem přímějším a opakovanějším. Proto ho čínská vláda často používá jako způsob propagace politických myšlenek, hodnot a postojů. Na politická hesla se také můžeme dívat jako na slova, kterými vláda hovoří ke svým lidem. Z hesel, kterými prosazuje svou politiku ČKS, číší násilí a krutost.

VIII. VYMÝT CELÉ ZEMI MOZEK A UDĚLAT Z NÍ „VĚZENÍ MYSLI“

Nejsmrtonosnější zbraní, kterou Čínská komunistická strana používá na udržení své tyranské moci, je její systém ovládnutí lidí. Dobře organizovaným způsobem vnucuje každému občanovi mentalitu poslušnosti. Nezáleží na tom, jestli sama sobě odporuje nebo jestli neustále mění svá nařízení, pokud dokáže zařídit, aby lidé nemohli uplatnit ani svá základní lidská práva. Vládní chapadla jsou všudypřítomná. Ať žijí na venkově nebo ve městě, občané jsou pod správou místních, uličních nebo městských výborů strany. Svatba, rozvod nebo narození dítěte – to vše muselo ještě donedávna projít jejím schválením. Stranická ideologie, způsob myšlení a organizace, sociální infrastruktura, mechanismy propagandy a její administrativní systémy – to vše je nástrojem její diktatury. Strana prostřednictvím vládních systémů řídí nejen činy jednotlivce, ale i jeho myšlenky.

To, jak brutálně komunistická strana ovládá lidi, se neomezuje jenom na mučení jejich těl. Strana zároveň lidi nutí, aby ztratili svou nezávislou mysl a stali se zbabělci, kteří jsou ze strachu o sebe sama neschopni říci, co si myslí. Vláda vymývá vlastním občanům mozky, aby přemýšleli a mluvili stejně jako strana a dělali to, co strana propaguje.

Říká se: „Nařízení strany jsou jako měsíc – mění se každých 15 dní.“ Bez ohledu na to, jak často strana mění svá nařízení, všichni lidé je musejí neustále dodržovat. Člověk, kterého strana používá, aby skrz něj ubližovala druhým, musí straně děkovat, že ocenila jeho schopnosti. Bylo-li člověku ublíženo, měl by být straně vděčný, že mu „dala lekci“. Je-li člověk

neprávem utlačován a strana to později odčiní, musí jí poděkovat za její velkorysost, otevřenost a schopnost napravovat své chyby. Čínská komunistická strana provozuje svou tyranii v nepřetržitých cyklech pronásledování a následného odškodňování.

Po 55 letech tyranie ČKS uvěznila mysl národa a uzavřela ji do stranou povolených mezí. Myslet mimo hranice stranického myšlení se považuje za zločin. Po opakovaných společenských konfliktech se hloupost vychvaluje jako moudrost a zbabělost jako prostředek k přežití. V moderní společnosti, kde je hlavním médiem pro výměnu informací internet, strana žádá své občany, aby se cvičili v disciplíně a nečetli zprávy zvenčí a aby nevyhledávali webové stránky s klíčovými slovy jako „lidská práva“ a „demokracie“.

Kampaň ČKS na vymývání mozků je absurdní, brutální a opovržením hodná, avšak přesto je všudypřítomná. Čínská komunistická strana překroutila morální hodnoty a principy společnosti a úplně přepsala normy chování a životního stylu společnosti. Psychické a fyzické mučení posiluje její diktátorský režim, strana je absolutní autoritou, všezahrnujícím „náboženstvím“.

ZÁVĚR

Proč musí Čínská komunistická strana neustále bojovat, aby si udržela svou moc? Proč věří tomu, že pokud existuje život, boje nikdy neskončí? Aby strana dosáhla svého cíle, neváhá vraždit nebo ničit ekologický systém, a nevdá jí, že většina zemědělců a mnozí obyvatelé měst žijí v chudobě.

Je to kvůli komunistické ideologii, že strana prochází nekonečnými boji? Odpověď je ne. Jediným principem komunistické strany je odstranit soukromé vlastnictví; o to se pokoušela, když se dostala k moci. Tehdy věřila, že soukromé vlastnictví je hlavní příčinou všeho zla. Ale po ekonomické reformě v osmdesátých letech bylo soukromé vlastnictví v Číně opět povoleno a ochráněno ústavou. Až lidé prohlédnou její lži, uvědomí si, že v průběhu pětapadesátiletého vládnutí strana jen inscenovala drama na přeskupování majetku. Po několika obdobích bojů jednoduše přeměnila kapitál druhých na svůj vlastní majetek.

ČKS se sama označuje za „předvoj dělnické třídy“. Jejím cílem je odstranění kapitalistické třídy. Místní nařízení teď ale kapitalistům jednoznačně

umožňují vstup do strany. Členové už nevěří straně ani komunismu. Z komunistické strany zůstala jenom prázdná skořápka bez údajného obsahu.

Uspěla strana ve svém zápasu o udržení svého členstva bez korupce? Ne. Padesát pět let potom, co strana získala moc, jsou korupce, zpronevěra, nezákonné chování a činy, které poškozují národ a občany, mezi komunistickými úředníky po celé zemi velmi běžné. V posledních letech bylo osm z celkových dvaceti milionů stranických úředníků v Číně trestáno za zločiny související s korupcí. Každý rok si asi jeden milion lidí oficiálně stěžuje na zkorumpované úředníky, kteří dosud nebyli prošetřováni. Od ledna do září 2004 vyšetřoval Čínský úřad pro zahraniční obchod ilegální přesuny peněz v 35 bankách a 41 podnicích a zjistil zločinné transakce v objemu 120 milionů amerických dolarů. Podle statistik z minulých let mnozí vládní úředníci zpronevěřili a ukradli finanční zdroje v hodnotě stovek milionů dolarů.

Bylo cílem těchto bojů zlepšit vzdělanost, rozšířit povědomí lidí a vzbudit jejich zájem o národní záležitosti? Odpověď je znovu ne. V dnešní Číně se projevují nespoutané materialistické touhy a lidé ztrácejí tradiční ctnosti, jako je upřímnost. Je běžné, že lidé lžou svým příbuzným a podvádějí své přátele. Co se týká důležitých problémů, jako jsou lidská práva nebo pronásledování Falun Gongu, mnohé Číňany to buď nezajímá, nebo o tom odmítají mluvit. Nechávat si své myšlenky pro sebe a zapřít pravdu – to je v Číně jediný prostředek k přežití. Mezitím ČKS při vhodných příležitostech opakovaně podněcuje sentiment vlastenectví. Například podněcuje lidi, aby házeli kameny na velvyslanectví USA nebo pálili americké vlajky. Číňané byli bráni jako poslušná masa nebo násilnický dav, ale nikdy ne jako občané, kteří mají svá lidská práva. Podle Kchang Jou-weje (1858–1927), důležitého reformního myslitele období pozdní dynastie Čching, morální principy Konfucia a Mencia po tisíce let ustavovaly základnu pro společenský pořádek a moc státu. „Jestliže budou tyto principy opuštěny, lidé nebudou mít zákony, které by následovali, a nebudou rozlišovat dobro a zlo. Ztratí svůj směr... Tao bude zničeno.“⁹

Cílem třídních bojů komunistické strany je neustále vytvářet chaos, díky němuž se prezentuje jako jediná vládnoucí strana v Číně – použí-

9 Kchang Jou-wej, *Sborník politických spisů*.

vá stranickou ideologii k řízení čínského lidu. Vládní instituce, armáda a média, to jsou nástroje, kterými strana udržuje svou moc. Čínská komunistická strana, která přinesla do Číny nevyléčitelné choroby, je dnes na pokraji zániku a její kolaps je nevyhnutelný.

Někteří lidé se obávají, že země by se zmítala ve zmatku, kdyby se strana rozpadla. Kdo nahradí vedoucí úlohu strany v Číně? V čínské pětistileté historii je 55 let vládnutí Čínské komunistické strany tak krátkých, jako když prchavý oblak přejde nebem. Naneštěstí během tohoto kratičkého časového období otrásla ČKS čínskými tradičními vírami a hodnotami, zničila tradiční morální principy a sociální struktury, změnila péči a lásku mezi lidskými bytostmi za boj a nenávisť, nahradila úctu k nebesům a zemi arogancí „lidí podmaňujících si přírodu“. Toto ničení zpusťovalo sociální, morální a ekologické systémy a zanechalo Čínu v hluboké krizi.

V čínské historii považoval každý shovívavý vládce lásku k lidem, jejich obživu a vzdělávání za svou povinnost. Lidská podstata je laskavá a úkolem vlády je povzbuzovat tuto vrozenou lidskou vlastnost. Mencius řekl: „Toto je cesta lidí: ti, kdo budou svou zemí stále podporováni, budou mít stálá srdce, zatímco ti ostatní mít stálá srdce nebudou.“¹⁰ Vzdělávání bez prosperity nebylo účinné; tyranskými vůdci, kteří nemilovali svůj lid, ale zabíjeli nevinné, Číňané opovrhovali.

V pětistileté historii byli v dávných časech shovívaví panovníci, jako např. císař Jao a císař Šun, císař Wen a císař Wu dynastie Čou, císař Ťing dynastie Chan, císař Tchang Tchaj-cung v dynastii Tchang a císař Kchang-si a císař Čchien-lung v dynastii Čching. Prosperita, kterou tyto dynastie přinesly, byla výsledkem toho, že vláda následovala nebeské Tao, zlatou střední cestu a usilovala o mír a harmonii. Znakem dobrého vládce je podpora ctnostných a hodných lidí, kteří přinášejí zemi užitek, otevřenost vůči různým názorům, prosazování spravedlnosti a míru a zajišťování toho, co lidé potřebují. Pak budou občané ctít zákony, udržovat si smysl pro slušnost, žít šťastně a pracovat efektivně.

Když sledujeme světové události, často se ptáme, kdo určuje, jestli bude stát prosperovat, nebo zanikne – přestože víme, že vzestup a pád země má svoje příčiny. Po pádu Čínské komunistické strany můžeme očekávat, že

10 Z Mencia.

se do Číny vrátí mír a harmonie. Lidé budou opět pravdiví, shovívaví, skromní a tolerantní a stát se bude znovu starat o základní potřeby lidí a všechna povolání budou vzkvétat.

